

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/57544 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Middelburg, van 21 mei 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 augustus 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 15 november 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 mei 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 juli 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

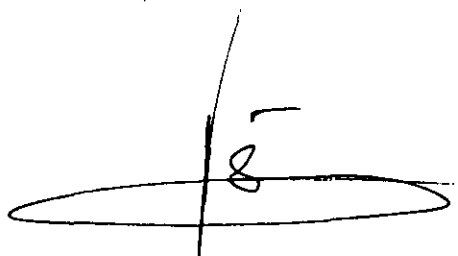
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 oktober 2007

307.

Verzonden: 23 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht
Nevenzittingsplaats Middelburg

AWB nummer: 06/57544
V

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht

inzake

eiser,
gemachtigde mr. C.J. van der Waarde,
advocaat te Zwijndrecht,

tegen

de **Staatssecretaris van Justitie**,
verweerder,
gemachtigde mr. R.A. Debets,
medewerkster bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

I. Procesverloop

1. Onder verweerder wordt tevens verstaan de Minister van Justitie en/of de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

2. Eiser is geboren op _____ en bezit de Iraakse nationaliteit. Hij verblijft naar eigen zeggen sedert 1 oktober 1998 als vreemdeling in de zin van de vreemdelingenwetgeving in Nederland.

Bij besluit van 29 augustus 2006 is eiser ongewenst verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 15 november 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

3. Op 23 november 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld.

4. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 26 maart 2007. Eiser is daar verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Als tolk is verschenen N. Suleyman, tolk in het Sorani.

II. Overwegingen

1. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), kan een vreemdeling door de Minister ongewenst worden verklaard

indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000.

Op grond van verweerders beleid inzake ongewenstverklaring, neergelegd in hoofdstuk A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) kan een vreemdeling met toepassing van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 ongewenst worden verklaard ingeval wegens misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van straf of maatregel tenminste een maand bedraagt; het is daarbij niet vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden.

2. Verweerder stelt zich in het bestreden besluit op het standpunt dat blijkens het vonnis van 26 april 2005, onherroepelijk geworden d.d. 11 augustus 2005, eiser door de Meervoudige strafkamer te Rotterdam wegens overtreding van artikel 2 ahf/ onder b van de Opiumwet en de artikelen 47, eerste lid ahf/sub l en 287 van het Wetboek van Strafrecht is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaren. Gelet hierop vormt volgens verweerder eiser een gevaar voor de openbare orde. Voorts stelt verweerder dat uit de processen verbaal niet is gebleken dat eiser niets heeft begrepen van hetgeen hem in het gehoor voorafgaand aan de ongewenstverklaring is meegedeeld. Verweerder stelt dat eiser er van heeft afgezien om te worden gehoord door een ambtelijke commissie. Door antwoord te geven op schriftelijke vragen is eiser in de gelegenheid gesteld alle feiten en omstandigheden in de bezwaarfase naar voren te brengen die hij relevant acht. Tenslotte stelt verweerder dat geen sprake is van schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

3. Eiser heeft aangevoerd dat in de primaire beslissing geen belangenafweging heeft plaatsgevonden. Eiser stelt dat hij heeft aangegeven in bezwaar te willen worden gehoord. Eiser stelt door taalproblemen niet alles te hebben begrepen wat in de processen verbaal van de vreemdelingenpolitie is weergegeven. Eiser stelt niet alles naar voren te hebben kunnen brengen wat hij van belang achtte. Eiser stelt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn belangen en de belangen van zijn kinderen. Eiser stelt dat indien hij terug zou moeten naar Noord Irak het contact met zijn kinderen niet meer mogelijk is. Van zijn kinderen kan niet worden verlangd dat zij terugkeren naar Irak gezien hun lange verblijf in Nederland.

4. De rechtbank overweegt het volgende.

5. Vaststaat dat eiser bij vonnis van 26 april 2005, van de Meervoudige strafkamer van Rotterdam onherroepelijk geworden op 11 augustus 2005, is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens overtreding van de artikelen 47, eerste lid aanhef en sub l en 287 van het Wetboek van Strafrecht, alsmede wegens overtreding van artikel 2 aanhef en onder B van de Opiumwet. Tevens staat vast - hetgeen door eiser niet wordt betwist - dat eiser geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000. Aldus is voldaan aan de in artikel 67, eerste lid aanhef en onder c van de Vw 2000 neergelegde voorwaarde voor ongewenstverklaring en is verweerder in beginsel bevoegd ongewenst te verklaren.

6. Ten aanzien van eisers grief dat hij onvoldoende zijn belangen naar voren heeft kunnen brengen overweegt de rechtbank als volgt. Eiser is voorafgaand aan de afgifte van het primaire besluit van 29 augustus 2006 gehoord als bedoeld in artikel 4:8 van de Algemene

wet bestuursrecht en wel op 17 november 2005 en op 7 april 2006. Van beide gehoren is een ambtsedig procesverbaal opgemaakt. De rechtbank ziet geen aanleiding de juistheid daarvan te betwifelen. Uit de processen-verbaal blijkt niet dat eiser niet dan wel onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om feiten en omstandigheden naar voren te brengen die hij van belang achtte of dat eiser niet heeft begrepen waar het om ging en welke rechtsmiddelen hij zou kunnen aanwenden. Het door eiser aangevoerde feit dat er geen tolk aanwezig was bij het horen, kan gelet hierop dan ook niet die betekenis hebben die eiser hieraan toekent. Dit klemmt temeer daar eiser wel tijdig bezwaar heeft gemaakt. Voorts is de rechtbank van oordeel dat eiser ook in de bezwaarschriftenprocedure zijn belangen afdoende naar voren heeft kunnen brengen. In dit verband wijst de rechtbank er op dat eisers gemachtigde er mee heeft ingestemd dat eiser in verband met het gedetineerd zijn niet persoonlijk wordt gehoord, maar dat de bij verweerder gerezen vragen schriftelijk zouden worden beantwoord. Zulks is ook gebeurd. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat eiser zijn belangen onvoldoende naar voren heeft kunnen brengen.

① 7. Voorts stelt de rechtbank vast dat verweerder bij zijn beoordeling in het kader van de volledige heroverweging in bezwaar, in het thans bestreden besluit wel een belangenafweging heeft gemaakt inzake artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De door eiser aangevoerde grief dat het bezwaar om die reden gegrond had moeten worden verklaard slaagt dan ook niet.

② 8. Ten aanzien van eisers beroep op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven met zijn familie in Nederland, zoals dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM, overweegt de rechtbank als volgt. De ongewenstverklaring is een bij wet voorziene inbreuk op dat recht door de Nederlandse overheid, welke noodzakelijk wordt geacht in het belang van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten. Volgens vaste rechtspraak dient daarbij een belangenafweging te worden gemaakt tussen het genoemde algemene belang en het belang van de getroffen burger, zodanig dat kan worden gesproken van een "fair balance". Hetgeen eiser in dit kader heeft aangevoerd, is onvoldoende voor de conclusie dat de ongewenstverklaring in dit geval achterwege dient te blijven. Weliswaar verblijft eiser reeds lange tijd in Nederland, hij heeft nimmer rechtmatig verblijf gehad. De rechtbank is van oordeel dat aan het belang van de Nederlandse staat bij bescherming van de openbare orde in het onderhavige geval meer gewicht kan worden toegekend, dan aan het belang van eiser om het gezinsleven met zijn familie hier te lande te onderhouden. Verder is niet gebleken van objectieve belemmeringen voor het uitoefenen van het gezinsleven buiten Nederland.

9. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten tot de ongewenstverklaring van eiser.

10. Het beroep is derhalve ongegrond.

11. Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

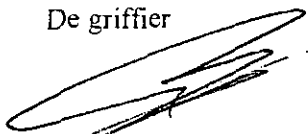
III. Uitspraak

De rechtbank 's-Gravenhage,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. I. Dijkman en in het openbaar uitgesproken op **21 MEI 2007**
in tegenwoordigheid van P.C.M. van Leeuwen, griffier.

De griffier

Afschrift verzonden op: **21 MEI 2007**

De rechter

VOOR COPIE CONFORM
De griffier van de
rechtbank
Sector Bestuursrecht

wnd

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep
vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

per fax: 070 - 365 13 80

en per gewone post

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 JUN 2007	
ZAAKNR. 200704157/1102	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

*fax 18 juni 2007
ingekomen*

Zwijndrecht, 18 juni 2007

Betreft :
Vnrs :
Nationaliteit : Iraakse
Dossier : 117126

APPÈLSCHRIFT

Geeft eerbiedig te kennen,

geboren op van Iraakse nationaliteit,
verblijvende in de PI "De IJssel" (postbus 750, 2920 CB) Krimpen a/d IJssel,
verder te noemen "appellant", te dezer zake woonplaats kiezende te
Zwijndrecht, aan de Kapitein Horsmanflat 29, ten kantore van de advocate
mevrouw mr C.J. van der Waarde, die ten deze verklaart tot het instellen
van het onderhavige hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn door
appellant.

Appellant komt in hoger beroep tegen de in kopie bijgesloten beslissing van
de Sector Bestuursrecht, vreemdelingenzaken, van de rechtbank 's-
Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg (productie 1), gedateerd op 21
mei 2007, verzonden op 21 mei 2007. In de beslissing wordt het ingediende
beroep ongegrond verklaard.

Dit appelschrift berust op de navolgende grieven.

Raad van State
Hoger beroepschrift

/ IND

Zwijndrecht, 18 juni 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 JUN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Grief 1

Ten onrechte wordt door de rechtbank overwogen dat het bezwaar niet gegrond had moeten worden verklaard, omdat in de primaire beslissing een belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM was uitgebleven.

Immers, tussen partijen staat vast dat ten onrechte in de primaire beslissing geen belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden. Dit is voldoende reden om het bezwaar gegrond te verklaren. Dat in het kader van de bestuurlijke heroverweging de beslissing op bezwaar vervolgens voor appellant niet anders luidt, namelijk dat hij toch ongewenst wordt verklaard, maakt dit niet anders. Appellant heeft immers belang bij het alsnog gegrond verklaren van het bezwaarschrift, onder andere in verband met de vergoeding van de kosten van door een derde verleende rechtsbijstand. De rechtbank heeft dit miskend.

Zoals ook blijkt uit de tekst van de Vc B2/10, maar ook blijkt uit de rechtstreeks werkende verdragsbepaling geformuleerd in artikel 8 van het EVRM (nader uitgewerkt in de EU-Richtlijn Gezinshereniging 2003/86/EG van 22 september 2003, met name zoals uitgelegd in het arrest van het Hof van Justitie van de EG van 26 juni 2006 (Jv 2006/313) dient bij iedere afwijzing van de verlening of een verlenging van een verblijfsvergunning en bij iedere beslissing tot verwijdering te worden getoetst of het grondrecht "gezinshereniging" niet wordt geschonden. Het recht om samen te leven met naaste verwanten is, zoals blijkt uit het eerdergenoemde arrest van het Hof van Justitie van de EG, een grondrecht dat naast in artikel 8 EVRM is geformuleerd in het IVRK met name artikel 9), het Handvest Grondrechten EU (Pb 2000, C 364, artikel 7 en 24) en het IVBPR. Daarbij kan ook worden opgemerkt dat uit artikel 4.1 van de Richtlijn Gezinshereniging blijkt dat leden van het kerngezin, waartoe appellant behoort, in principe recht hebben op gezinshereniging nu de verblijfgever (S.) rechtmatig verblijf in Nederland heeft middels een verblijfsvergunning die minimaal voor 1 jaar geldig is, waarbij de verblijfgever(s) ook zicht heeft (hebben) op een verblijf in Nederland voor onbepaalde tijd (artikel 1, respectievelijk artikel 3 van de EU-Richtlijn Gezinshereniging).

Raad van State

Hoger beroepschrift

/ IND

Zwijndrecht, 18 juni 2007

Grief 2

Ten onrechte wordt door de rechtbank overwogen dat volgens de vaste rechtspraak bij de ongewenstverklaring een belangenafweging moet worden gemaakt tussen het algemene belang (het belang van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten) en het belang van de getroffen burger, zodanig dat kan worden gesproken van een "fair balance".

Immers, de belangenafweging dient niet alleen vanuit de getroffen burger, in dit geval appellant, te worden gemaakt, maar zeker ook vanuit de rechtmatig in Nederland verblijvende echtgenote en de rechtmatig in Nederland verblijvende drie minderjarige kinderen. Immers, ook in hun familie- en gezinsleven wordt met de ongewenstverklaring van appellant ingemengd.

Nu de twee oudste kinderen al bijna 10 jaar rechtmatig in Nederland verblijven en het jongste kind in Nederland is geboren (tweede generatie dus), zij de Sorani-taal slechts een beetje kunnen begrijpen, maar het niet kunnen spreken en zij heel hun kennissenkring in Nederland hebben opgebouwd is er geen sprake is van een "fair balance". Het familie- of gezinsleven is ook niet aangevangen tijdens onrechtmatig verblijf en bovendien is onbetwist namens appellant gesteld dat er helemaal geen inbreuk hoeft te worden gemaakt: de Nederlandse staat kan volstaan met het niet verlenen van een verblijfsvergunning aan appellant en hoeft hem daarnaast niet ook nog ongewenst te verklaren, waardoor op hem niet alleen de plicht rust Nederland te verlaten, maar hij zelfs een strafbaar feit pleegt, indien hij niet vertrekt. Daarbij is duidelijk dat appellant geen recht heeft op het zelfs maar op bezoek komen bij zijn kinderen gedurende een periode van 10 jaar na zijn vertrek uit Nederland.

Zoals uit de preambule bij de EU-Richtlijn Gezinshereniging blijkt, gaat het niet alleen om het beschermen van het gezin, het respecteren van het gezinsleven en de constatering dat gezinshereniging noodzakelijk is in een democratische samenleving, maar moet het gezinsleven bovendien kunnen worden voortgezet en zelfs verder worden opgebouwd.

Raad van State
Hoger beroepschrift

/ IND

Zwijndrecht, 18 juni 2007

Slechts terughoudend kan bij leden van het kerngezin worden overgegaan tot het niet verlenen, dan wel niet verlengen, dan wel uitzetten van één of meer (kern-)gezinsleden. Daarbij moet, zoals uit artikel 17 van de EU-Richtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van de EG van 26 juni 2006 blijkt, verplicht rekening worden gehouden met de aard van de gezinsband, de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in Nederland, het bestaan van familiebanden in het land van herkomst en het bestaan van culturele of sociale banden in het land van herkomst.

In onderhavige zaak is duidelijk dat appellant tot aan zijn detentie in gezinsverband samenleefde met zijn kinderen en echtgenote, dat hij een zeer nadrukkelijke rol in de verzorging en opvoeding van de kinderen had en dat de kinderen niet of nauwelijks culturele of sociale banden met Noord Irak hebben. Daarnaast blijkt uit artikel 6.2 van de EU-Richtlijn Gezinshereniging en het arrest van het Hof van Justitie van de EG dat niet alleen de ernst van de inbreuk en het soort inbreuk dat appellant op de openbare orde heeft gemaakt, maar ook het risico dat van appellant uitgaat moet worden meegenomen. In onderhavige zaak blijkt slechts naar de duur van de gevangenisstraf te zijn gekeken. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 3

Ten onrechte is door de rechtbank niet gereageerd op de beroepsgrond van appellant dat namens de minister c.q. de staatssecretaris ook had kunnen worden volstaan met het niet verlenen van een verblijfsvergunning.

De rechtbank heeft ten onrechte geen uitspraak gedaan op deze beroepsgrond.

Immers, op grond van lid 2 van artikel 8 EVRM moet de beslissing noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Dat het ongewenstverklaren van appellant naast het niet aan hem verlenen van een verblijfsvergunning noodzakelijk is, is geenszins gebleken. Dit is ook absoluut niet door de staatssecretaris van justitie beargumenteerd.

Raad van State

Hoger beroepschrift

/ IND

Zwijndrecht, 18 juni 2007

Grief 4

Ook is ten onrechte door de rechtbank niet ingegaan op de beroepsgrond dat er al 10 jaar geen gedwongen verwijderingen naar Noord Irak plaatsvinden: het rechtsgevolg van de ongewenstverklaring (namelijk de verwijdering) kan niet los worden gezien van de strekking van de beslissing (ABRvS van 12 december 2002; 200205827/1). De rechtbank heeft ten onrechte geen uitspraak gedaan op deze beroepsgrond.

Ook op dit moment vinden er nog steeds geen gedwongen verwijderingen naar Noord Irak plaats. Het zicht op uitzetting van vreemdelingen uit Noord Irak die in bewaring zitten is zelfs zo gering dat deze personen thans uit vreemdelingenbewaring worden verwijderd.

Grief 5

Ten onrechte is door de rechtbank overwogen dat appellant nimmer rechtmatig verblijf in Nederland heeft gehad. Dat in het verleden sprake is geweest van jarenlang legaal verblijf staat tussen partijen vast.

Immers, ook namens de IND is aangevoerd dat appellant van 1998 tot en met 2001 rechtmatig verblijf heeft gehad in het kader van de asielprocedure en nadien nog tot en met 2002 in het kader van een reguliere aanvraag. Na 2002 is appellant illegaal in Nederland, dat wil zeggen heeft hij geen rechtmatig verblijf.

De kinderen hebben vanaf aankomst in Nederland, dan wel geboorte in Nederland, rechtmatig verblijf en hebben dit met aan zekerheidgrenzende waarschijnlijkheid ook in de toekomst nog. De echtgenote van appellant, de moeder van de kinderen, komt in aanmerking voor de generaal pardonregeling en zal dan ook binnenkort in navolging op de medische verblijfsvergunning, op die grond een verblijfsvergunning ontvangen.

Raad van State

Hoger beroepschrift

/ IND

Zwijndrecht, 18 juni 2007

Grief 6

Gezien bovenstaande is ten onrechte door de rechtbank overwogen dat aan het belang van de Nederlandse staat bij bescherming van de openbare orde in onderhavig geval meer gewicht moet worden toegekend, dan aan het belang van appellant om het gezinsleven met zijn familie hier ten lande te onderhouden.

Immers, zoals hier boven al uiteengezet, dienen niet alleen de belangen van appellant te worden meegewogen, maar ook de belangen van de echtgenote en kinderen (arresten van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens). Één en ander klemmt te meer nu er tot aan de detentie van appellant sprake was van een zeer intensief gezinsleven en dit gezinsleven ook tijdens de detentie van appellant zo min mogelijk aan intensiteit heeft ingeboet.

Bovendien is, doordat de belangen van de echtgenote en de kinderen niet zijn meegewogen, geen rekening gehouden met alle noodzakelijke beoordelingspunten, zoals de leeftijd van de kinderen, de situatie van de kinderen in het land van herkomst en de mate van afhankelijkheid van de kinderen ten opzichte van appellant (arrest van 31 januari 2006; § 39). Zoals uit rechtsoverweging 62 en 63 van het arrest van het Hof van Justitie van de EG van 27 juni 2006 blijkt, dient in iedere feitelijke situatie een individuele belangenafweging plaats te vinden, met name indien belangen van minderjarige kinderen spelen. Daarbij is het uitgangspunt het grondrecht van eerbiediging van het gezinsleven. Verder dient vervolgens te worden getoetst aan de artikelen 5.5 en 17 van de EU-Richtlijn Gezinshereniging.

Grief 7

Ten onrechte is door de rechtbank overwogen dat niet is gebleken van objectieve belemmeringen voor het uitoefenen van het gezinsleven buiten Nederland.

Immers, onbetwist is namens appellant gesteld dat zijn echtgenote al jarenlang psychiatrisch wordt behandeld in Nederland en dat, nu de trauma's waar-

Raad van State

Hoger beroepschrift

/ IND

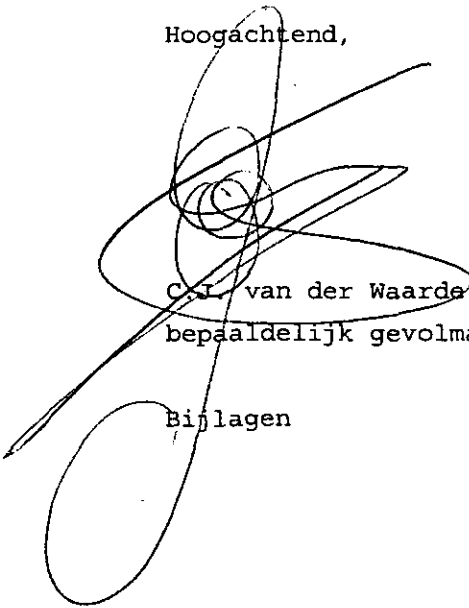
Zwijndrecht, 18 juni 2007

voor zij wordt behandeld zijn opgelopen in Irak, zij dit land niet als veilig beschouwd, zodat een behandeling aldaar niet kan plaatsvinden. Er is derhalve wel degelijk sprake van een objectieve belemmering. Daarbij komt dat de veiligheidssituatie in Noord Irak zeer zorgwekkend is, zeker indien het gaat om kinderen die volledig zijn verwesterd en zich niet aan de heersende cultuur en gedragscodes kunnen houden. De kinderen kunnen hiertegen, hetgeen eveneens niet door IND is betwist, niet worden beschermd.

Conclusie

Op grond van dit alles is appellant van mening dat de beslissing van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Middelburg van 21 mei 2007 niet in stand kan blijven met veroordeling van de minister van vreemdelingenzaken tot het betalen van de proceskosten en het griffierecht in alle instanties.

Hoogachtend,

C.J. van der Waarde,
bepaaldelijk gevolmachtigde

Bijlagen